

Pořad bohoslužeb pro
Železný Brod
a celý farní obvod.

Železný
Brod

Pořad bohoslužeb:

- Úterý** - Železný Brod v 18.00
Středa - Železný Brod v 18.00
Čtvrtek - Držkov v 16.00
 - Železný Brod v 18.00
Pátek - Železný Brod v 18.00
Sobota - Zásada v 16.00
 - Bzí v 18.00
Neděle - Železný Brod v 8.30
 - Loučky v 11.00
 - Krásná v 16.00

Bzí

Májové pobožnosti
v Železném Brodě se konají
v neděli, úterý, středu a čtvrtek
po mši svate,
a v pátek na závěr adorace
Nejsvětější Svátosti.

Držkov

Postní sbírka 2009

Drazí farníci. Prostřednictvím
farních novin Vám děkuji za Postní
sbírku a podávám výnos této sbírky.

- Bzí - 650 Kč
 Loučky - 2750 Kč
 Zásada - 9120 Kč
 Železný Brod - 18.950 Kč
 Držkov - 1550 Kč

Krásná

**Biblické a katechetické hodiny
se konají ve středy
v Železném Brodě
po večerní mši svaté
od 18.45 hod.**

Loučky

Katechetická hodina:

středa 13. května.

Biblická hodina:

středa 27. května.

Svatodušní zamyšlení

Výraz Duch svatý je velmi často a s oblibou používán, a to s jakousi odbornou zasvěceností a zároveň nábožným nádechem. Nejen na konci velikonoční doby. Co asi přitom lidé, když tato slova říkají, mají před očima? Zas tak úplně bezproblémově to není. Co je to duch, co znamená svatý, proč je pořadí slov proti duchu hovorového jazyka? Jen tak mimochodem: určitě hodně velký počet lidí bude horlivě ujišťovat, že snášející se holubice při křtu v Jordánu, to je přece třetí božská osoba, doplňující obě ostatní, hlas Otce a inkarnovaného Syna, vystupujícího z vody. To přece není pravda. V značné převaze jsou v Písmu místa, kde duch označuje sílu, něco, nikoliv osobu, někoho, taky v případech zmíněného křtu.

Když se nějaké slovo příliš často používá, dochází k intelektuálnímu útlumu. Lékem je pokus o přeformulování. Jak by se dalo o Duchu svatém mluvit jinak a pokud možno v stejném významu?

Církevní otcové spojili poklad křesťanské etiky, tři božské osoby, s pokladem antické etiky, kardinálními ctnostmi, do symbolického počtu sedmi. U Ducha svatého by takové spojení dvou kultur taky šlo. Biblickým pokladem, týkajícím se Ducha svatého, je výraz Paraklet, přivolaný, tedy doslova advokát, měřící své síly u soudu s žalobcem, satanem. Antickým pokladem, týkajícím se Ducha svatého (i když pouze přibližně), je výraz Genius. Není to ani Leonardo, ani Einstein, ti jsou spíše dokladem jeho úspěšného vlivu na člověka, ale je to strážný, ochranný duch osob a míst (na jednom domě na Újezdě je hezký nápis Genius loci), něco jako patron, kterému se však také přinášely oběti. Paraklet a Genius, dá se tato syntéza pro účel přeformulování výrazu Duch svatý nějak použít?

Třebas by to šlo takto: v případě Ducha svatého se jedná o advokáta omilostněných, který v síle božského původu tvoří geniální lidi. Myšlenka geniálních lidí není nijak přehnaná. Písmo předpovídá, že starci a jinoši budou prorokovat. Masaryk říká, že prorok je duchovní genius. Souvislost je zřejmá: Paraklet tvoří proroky, kteří jsou duchovními geni.

S výrazem Duch svatý je často spojováno sloveso v rozkazovacím způsobu: přijď! Na svatodušní neděli se mluví o otevřeném nebi. Že by jindy bylo zavřené? Na svatodušní neděli se neotevřelo nebe, ale pootevřela se kapacita lidských srdcí přijmout to, co stále žádání o přijetí. Sloveso, kterému sluší svatodušní sousedství není přijď! ale přijměte!

Existují lukášovské letnice a janovské letnice. Jedny jsou velmi okázalé, poutají naši liturgickou a spirituální pozornost. Druhé jsou chudičké, neokázalé, ale sázejí na vnímavost lidského ducha, který nepotřebuje efekty pro oči a uši. Blahoslavený duch, který vnímá, aniž se zvýší hlas. Okázalé letnice jsou ze stejného rodu jako Proměnění. Civilní informace v podstatě stejného obsahu byla hladce zamítnuta, muselo přijít čarovné divadlo (které je vlastně minusem), aby byl člověk osloven.

Advokát omilostněných, působící v síle božského původu geniální lidi, čeká na pootevření dveří a oken lidské duše. Je to těžká práce? Teoreticky nikoliv, jedná se o pravdu a dobro v situaci, která vedle nekonečného množství jiných situací právě nyní vytvořila člověku prostředí pro volbu. Prakticky je to hodně těžké.

Vypráví se anekdota z anglického dvora. Král se přel s dvořanem, ostatní mlčeli. Pak vstoupil do sálu další šlechtic a vyzván, aby oba rozsoudil, nečekal na vysvětlení sporu a ihned odpověděl: Sire, jste v nepravu. Král se spíš podivil než rozzlobil: jak to můžete říci, když nevíte o čem jde? Kdyby na vaší straně byl sebedemní zlomek pravdy, znělo vysvětlení, všichni by to o překot potvrzovali. Zlobí-li se šéf na podřízeného a vy jste přizváni mu přizvukovat, ačkoliv se zlobí neprávem, není těžké sloužit správnosti? Když se to podaří, tehdy se pootevřelo okénko nebo dvířka pro Parakleta, který dělá s lidmi tak hezké věci.

ThDr. Jiří Skoblík

Ořmskokatolická farnost dikanství Železný Brod
Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: 483 389 223
Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná
Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Miroslav Mateňko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adresu: farabrod@volny.cz, můžete je také osobně předat duchovnímu správci.

Mariánská úcta

V souladu s dogmatickou konstitucí Lumen gentium, která v VIII. kapitole má v úmyslu osvětlit „... jak úlohu Marie v tajemství vtěleného Slova a jeho tajemného těla, tak povinnosti vykoupených lidí vůči Bohorodičce“, bych rád nabídl v těchto katechezích podstatné shrnutí víry církve v Marii, podobně jako Koncil však chci zároveň potvrdit, že nemám v úmyslu „předložit úplnou nauku o Marii, ani dát rozhodnutí v otázkách, které ještě nebyly od teologů dostatečně objasněny“.

Mým úmyslem je především vyložit „úlohu Marie v tajemství vtěleného Slova a jeho mystického těla“, vrátit se k údajům Písma a apoštolské tradice a zohlednit vývoj oficiálního učení církve až po naši dobu.

Kromě toho je role Marie v dějinách spásy těsně spjata s tajemstvím Krista a církve, a proto neponechám stranou pozornosti ani tyto podstatné vztahy, jejichž ohromné, nevyčerpatelné bohatství vyvstává, příkladně-li mariánskému učení náležitě místo. Bádání o tajemství matky Páně je opravdu velmi rozsáhlé a v průběhu staletí zaměstnávalo mnoho pastýřů a teologů.

Některí, ve snaze vyzvednout hlavní aspekty mariologie, ji pojednávali společně s kristologií či eklesiologií. Avšak zvážíme-li vztah Marie ke všem tajemstvím víry, přeci jen je na místě oddělené pojednání, které ve světle Bible a církevní tradice zdůrazní její osobu a její úlohu v dějinách spásy.

Kromě toho se v souladu s výroky Koncilu zdá nezbytným „objasnit povinnosti vykoupených lidí k Bohorodičce, matce Kristově a matce lidí, hlavně věřících“.

Neboť role, která jí byla přisouzena podle Božího plánu spásy, vyžaduje od křesťanů kromě pouhého přijetí a respektování také konkrétní počinání, kterým se do života přenášejí evangelijní postoje Marie, jež je pro církve vzorem ve víře a svatosti. Matka Boží je proto určena k tomu, aby zvláštním způsobem ovlivňovala modlitbu věřících. Dokonce liturgie církve přiznává Marii významné místo v uctívání i v životě každého věřícího.

Je třeba zdůraznit, že mariánské učení a mariánská úcta nejsou plodem sentimentality. Tajemství Marie je zjevená pravda, jež se vnučuje rozumu věřících a jež od vykonavatelů badatelské a učitelské úlohy v církvi vyžaduje neméně důkladnou metodickou, věroučnou reflexi než jiné teologické otázky.

Ostatně samotný Ježíš své současníky vyzýval, aby se při pozorování Matky nenechali strhnout entusiasmem, neboť v Marii oceňoval především blahoslavenou, která slyší Boží slovo a zachovává je (srovnej Lk 11,28). Abychom porozuměli Ježíšově matce a jejímu přínosu

k dílu spásy, nemá nás vést jen náklonnost, ale především světlo Ducha.

S ohledem na potřebu zachovávat v učení o Marii a v jejím uctívání míru a vyváženost, vybízí Koncil výslovně teology a hlasatele Božího slova, „aby se zdrželinesprávného přepínání“.

Takové přepínání vychází od zastánců radikálního požadavku, aby všechna výsostná práva Kristova a veškerá charismata církve byla systematicky vztahována také k Marii.

Naopak je nutné v mariánském učení vždy zachovávat nekonečný rozdíl, který existuje mezi lidskou osobou Mariinou a božskou osobou Ježíšovou. Přiznávání „maxima“ Marii se nesmí stát normou mariologie. Ta musí vždy vycházet ze svědeckých zvěstování o darech, jež Bůh Panně uděлил na základě jejího mimořádného poslání.

Obdobně koncil vybízí teology a hlasatele „aby se zdrželipříliš úzkého hlediska“, to znamená nebezpečí ukrácení, jež se může projevat v učitelských postojích, exegetických výkladech a ve způsobech uctívání, jejichž cílem je zmenšit či téměř vymazat význam Marie v dějinách spásy, její věčné panenství a její svatost.

Takových extrémních pozic se lze vždy vyvarovat s pomocí věrohodné a opravdové věrnosti zvěstované pravdě, jak je vyjádřena v Písmu a v apoštolské tradici /apoštolském předání/.

Koncil sám nabízí kritérium, které dovoluje jasně vidět pravé učení o Marii, „která má po Kristu ve svaté církvi místo nejvyšší a zároveň nám nejbližší“.

Místo nejvyšší: musíme odhalit tuto výsost, která Marii náleží v tajemství spásy. Ale vždy jde o povolání zcela vztažené ke Kristu.

Místo nám nejbližší: vzor a přímluva Marie náš život hluboce ovlivňují. Ale musíme se sebe samých ptát, nakolik se snažíme jí být nablízku. Celá pedagogika dějin spásy nás vede k tomu, abychom hleděli na Pannu. Křesťanská askeze všech dob nás vyzývá, abychom jí přijímali jako dokonalý vzor přitakání Boží vůli. Jako vyvolený vzor svatosti předchází Marie věřící na cestě do nebeské říše.

Skrze svoji blízkost věcem našeho všedního života nás Marie podporuje v našich zkouškách, dodává nám odvahy v obtížích a stále nás odkazuje k cíli věčné spásy. Tak se stále jasněji zvyrazňuje její mateřská role: jako matka svého syna Ježíše, jako laskavá a pozorná matka každého z nás, kterým ji svěřil Spasitel na kříži, abychom ji jako děti ve víře přijali.

Jan Pavel II.

Nanebevstoupení jako konec protínání časové osy

Některí teologové říkají, že Ježíšovo vzkříšení není sice neskutečná věc, ale je to věc mimo dějiny. Není to historická událost jako například narození. Pokračování Ježíšova života nebeží po časové ose, kde je jeho narození a život, je to přechod do jiného prostoru, do Boží blízkosti. Ale tento Ježíš, žijící v jiné dimenzi, vstupuje do našeho prožívání času, „protíná časovou osu“. Ježíšovo vzkříšení, na rozdíl od vzkříšení Lazara, je skutečně takovýmto přechodem do jiné dimenze. Lazar je pouze „vrácen na původní časovou osu“. On dále žil, „dokud nezemřel“, bylo to oživení nefungujícího organismu. Ježíšovo vzkříšení je však proměna. On není „uchopitelný“, ale zároveň jí s učedníky. Nanebevstoupení je potom možno chápat jako konec „protínání časové osy“ a je nutno je vidět spolu se sezláním Ducha svatého: „Neodejdu-li, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“ Pro Jana vlastně nanebevstoupení začíná ukřižováním. Ježíš ve své smrti „padá“ do náruče Otcovy, což znamená život. Ježíš „padající“ do náruče Otcovy je plně Bůh a plně člověk - a v tom je vzkříšení i pro nás.

Další slova Creda říkají: „vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha Otce“ a bude zajímavé si v této souvislosti uvědomit, kde všude věřící

lidé obvykle hledají Pána Ježíše - v kostele, v bratřích a sestřích, ve mši svaté, v modlitbě, v rozjímání, ve svatostánku atd.- to poslední je mimochodem krásná specialita když někdo tvrdí, že „Pán Ježíš je zamčený ve svatostánku“. Všechno výše uvedené, včetně toho svatostánku, jsou místa našeho setkávání s Ježíšem, která jsou však závislá na oně základní skutečnosti, řečené v CREDU, totiž, že Ježíš „vstoupil na nebesa a sedí po pravici Otcově“. Tedy, že odešel a nestýká se s námi tak, jako se stýkal se svými učedníky.

Jak si máme Ježíše po pravici Otcově představovat? Co to vlastně znamená? Představy příliš antropomorfní nejsou nejšťastnější, i když se vyskytují ve výtvarném umění. Symbolika tohoto obrazu je jasná. Místo po pravici je nejčestnější, nejvýraznější, jedinečné. Je třeba si uvědomit, že Ten, kdo je po pravice Otcově, je Ten, který byl ukřižován, kterého se představení národa zřekli, který byl postaven do pozice člověka zavrženého nejen lidmi, ale i Bohem, člověka, který nemá, lidsky viděno, žádnou šanci. Teprve toto spojení Ježíše ukřižovaného a Ježíše po Otcově pravici dává smysl jeho smrti. Není to pouze jakési vyznamenání, je to vyjádření vrcholného Božího „ano“ na Ježíšovu poslušnost. U sv. Pavla čteme, že v Ježíši našla všechna Boží zaslíbení své ano. Toto „ano“ bylo dovršeno tím, že ho Otec přijímá. Výraz „sedí“ má svůj smysl, protože to znamená definitivní umístění. Ježíšovo bytí po Otcově pravici není něco, s čím bychom z nemohli počítat na věčnosti, to platí jednou provždy.

Se vším důrazem je třeba říci, že Ježíš sedící po pravici Otcově je Bohočlověk, ten, ve kterém je nerozdělitelné a nesmíselné spojení lidství a Božství, ten, který zde s námi žil, trpěl, zemřel a vstal z mrtvých. Tedy po pravici Otcově je Boží Syn a současně s tím musíme říci: „Po pravici Otcově je vzkříšený člověk.“

A to je ta nejfantastičtější a nejneuvěřitelnější věc, kterou tu můžeme vypovědět. Jeden z nás je u Otce. Jeden z nás je proměněn a je u Boha. K tomu můžeme doplnit z Janova evangelia: „Jdu, abych vám připravil místo.“ Ježíš s námi tedy počítá. Proto, jestliže svým křtem patříme k Ježíši, toto místo po Otcově pravici je místo, které nám začíná Ježíš připravovat. Ne v tom smyslu, že my bychom Ježíše „vystřnadili“ z jeho pozice, ale v tom smyslu, že k němu patříme a „náš život je s Kristem skryt v Bohu“. V listě Efezským (*Ef 2, 6*) Pavel píše: „Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši“ - na tom je velmi milé, že zde není budoucí čas. Mluví se o tom, že je to teď. Toto si člověk musí „připustit“. Toto naše přináležení ke Kristu, přináležení do nebe, může být pro člověka, je-li dobře pochopeno, obrovsky mocný motiv, třeba i morální. „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poniženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit“ (*Fp 3, 20 - 21*). Tady je jedna paradoxní věc: naše naděje vzrostla právě tím, že Ježíš od nás odešel. Ježíš, který patřil do lidského rodu, je u Boha. Můžeme si to aspoň trochu - mně nic lepšího nenapadá - představit jako nataženou pružinu. My tady na zemi, On je u Otce, pružina je zatím držena napjatá, ale je tady ona pořád skrytá síla, která má pružinu vymrštit, a tak nás dostat k Otci. My máme svou vlast v nebi, ne na oblačku, ale v bezprostřední blízkosti Boží, protože jsme Kristovými bratry. Tahle skutečnost už začala tím, že jeden z nás, který byl zcela Boží, tj. Kristus - je na pravici Otcově, tím tam my už patříme, i když tam ještě nejsme. Tohle musíme jasně a hluboko vědět, že naše vlast je na nebi. Protože jsme křtem a vírou Kristoví, proto patříme Bohu. Ono to zní možná pyšně, ale to neříkám ze sebe, ani proto ne, že si jenom přeji. To říkám proto, že to říká Bůh, a já to po něm jenom opakuji, protože věc tak prostě je: máme svou vlast v nebi.

Aleš Opatrný

Jako on vystoupil a přece se od nás nevzdálil, tak i my jsme s ním již v nebi, ačkoliv se s naším tělem ještě nestalo to, co máme slíbeno. On je již vyvýšen nad nebesa, a přece v nás na zemi trpí každou bolestí, kterou jako jeho údy zakoušíme. Sám to dosvědčil, když shůry volal: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“, anebo když řekl: „Měl jsem hlad a dali jste mi najíst“...

On, ač je tam, je také s námi; a my, třebaže jsme zde, jsme také s ním.

On, jako Syn Boží se stal jedním z nás a my jsme se stali skrze něho dětmi Božími. Vždyť apoštol Pavel říká: Jako je pouze jedno tělo, i když má mnoho údů, ale všechny údů těla, přestože jich je mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu i u Krista.

Svatý Augustin

Pozvánka na svatojanskou pouť a XXVII. koncert Na Poušti

Srdečně zveme čtenáře a všechny, koho naše pozvání jakýmkoliv způsobem dosáhne, na letošní již 13. svatojanskou pouť - v sobotu 16. května 2008 na kopci v kostelíčku a kolem kostelíčku sv. Jana Nepomuckého na Poušti nad Železným Brodem.

V 11 hodin začíná bohoslužba, kterou bude sloužit P. Tomáš Halík. Zazní „Mše pro soprán, sbor a klavír“, kterou zkomponoval a diriguje Bohuslav Lédla.

Po bohoslužbě bude pro poutníky připraveno všelike obcerstvování a nabídka rukodělných drobností od farníků, dětí a sponzorů, která určitě nenechá nikoho netečným.

Nedílnou součástí pouti bude v prostorách kostelíčku výstava kreseb Evy Majerové, která bude mít své pokračování v Městském muzeu Na Bělíšti.

Odpoledne ve 14:30 zahrají „Matičky“ (Lenka Břenková a Kamila Slavíková) nejmenším dětem pohádku O Budulínkovi. (Proti účasti větších dětí ani dospělých není námitek.)

V 15 h se uskuteční již XXVII. benefiční koncert, Mairo Bihary připravil recitál ze svého bohatého repertoáru.

U kostelíčku představí skauti své umění a dovednosti a připraví atrakce a hry pro děti a mládež a pro každého, kdo se mladý cítí.

Veškerý výnos z pouti bude opět investován do údržby a obnovy této krásné pozdně barokní památky nad Železným Brodem.

Každý, kdo nás bude chtít jakoukoliv formou podpořit - ať už dobrotami, vlastními rukodělnými pracemi, uměleckými díly, či jinými dary a nebo jakoukoliv jinou formou pomoci, ať se přihlásí v lékárně **U anděla (tel. 483389239)**, nebo se obrátí telefonicky na **483389572, 483389523**, nebo pak přímo u kostelíčku Na Poušti.

Pro starší a těžce se pohybující spoluobčany zajistíme odvoz v 10.30 z Malého rynku a od lékárny U anděla, případně dle dohody.

VŠICHNI JSTE SRDEČNĚ ZVÁNI!

Přijďte v co nejhojnějším počtu s dětmi, vnuky, pravnuky, rodiči, pra(pra)rodiči, známými, přáteli, kolegy a prožijte společně příjemný den.

za organizátory Ing. arch. Martin Tomešek

Pozvánka místní skupiny ČKA Srdečně Vás zveme na další přednášku v měsíci květnu:

Pátek 15. května 2008, 19 h, aula Střední uměleckoprámyslové školy sklářské v Železném Brodě.

Prof. PhDr. Tomáš Halík Th.D.: Zrání osobnosti - zrání víry.

Srdečně všechny zveme a těšíme se na bohatou účast.

Ing. arch. Martin Tomešek